

Gyászol a magyar futball, elhunyt Bicskei Bertalan

2011 július 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Súlyos betegség következtében rövid szenvedés után, életének 67. évében szombat este elhunyt Bicskei Bertalan, a magyar labdarúgás meghatározó személyisége, korábbi szövetségi kapitány. A család tájékoztatása szerint temetéséről később intézkednek.

A távirati irodához eljuttatott közlemény kitér arra, hogy Bicskei Bertalan elvesztése nem csupán a hozzátartozók, a barátok és a munkatársak, hanem a hazai és nemzetközi labdarúgás, továbbá az egész sportszakma pótolhatatlan vesztesége.

Bicskei Bertalan súlyos betegség következtében, rövid szenvedés után hunyt el (Fotó: NS-archív)

Neve összeforrt a Budapesti Honvéddal, ahol 1965 és 1976 között védett, 240 alkalommal szerepelt az NB I-ben, gólt is szerzett tizenegyesből, Bicskei Bertalant leginkább mégis hazai és nemzetközi edzői tevékenysége, veleszületett és megszerzett tudása, sportvezetői képességei és sokak számára kedves személyisége avatta a labdarúgás és a sportszakma feledhetetlen nagyságává.

Várhidi Péter (balra) az egyik utód

Amikor tavaly júliusban a polgárháború után éledező Libéria válogatottjának szövetségi kapitányi szerepét vállalta, nem csak a nehéz körülményekkel kellett szembenéznie, hanem az európai ember számára szokatlan kultúrával is találkozott, amiről augusztusban így írt:

„A megbeszélte időpont előtt fél órával már teljes a csapat az edzőpályán. Eszben, napsütésben, hűvösben, melegben, mindig, pontosan. Körbe állnak a felezőn. Egy idősebb játékos, vagy egy edző beáll a kör közepére és imát mond. Az imában kéri a jó Istent, segítse meg őket az edzésen, a szakmai stábot az edzés megtartásában. Egy hete minden reggel pap is áll ott. Hosszabban beszél, intelmeket mond, lelkesíti őket, buzdítja a napi edzőmunkára, a fegyelemre, a szakmai stábbal szembeni szófogadásra. Ezután énekelnek és táncolnak. Mindent kifejeznek vele.”

Az idézet jól érzékelteti Bicskei Bertalan emberi karakterét: a figyelmet, a mások iránti tiszteletet, a nyitottságot és az új dolgok, ismeretek befogadásának készségét.

Azon kevesek közé tartozott, akik aktív játékosként, edzőként, szövetségi kapitányként és magánemberként is megőrizték a játék és a labdarúgás iránti természetes, közvetlen szeretetüket, s ami talán még fontosabb: ösztönösen érezte a labdarúgásban rejlő közösségformáló erőt, a korrekt, tiszta és szenvedélyes játék társadalmi értékét. Ezt az értéket képviselte és adta tovább gazdag, s idén július 16-án, életének 67. évében véget ért pályafutása során.

Bicskei Bertalan játékosként egyszer szerepelt a nemzeti együttesben, a Bp. Honvéd és az MTK kapusa volt. Edzőként először az ifjúsági válogatottnál dolgozott, amellyel 1984-ben megnyerte a korosztályos Európa-bajnokságot.

Később két különböző időszakban irányította a felnőttválogatottat, összesen 45 mérkőzésen. Idehaza az MTK, a Bp. Honvéd, a Győri ETO, a Videoton és az Újpest csapatánál tevékenykedett, emellett számos alkalommal vállalt munkát külföldi klubok, válogatottak mellett. Legutóbb a libériai válogatott szövetségi kapitányaként dolgozott.

Második nekifutásra nagyobb sikereket ért el a válogatottnál

E hosszú és izgalmas út a Ferencvárosi TC-ben, majd a MOM SE-nél Szabó József nevelésében vette kezdetét. Első élvonalbeli klubja a Budapesti Honvéd volt, amelyben 1965 és 1974 között szerepelt kapusként. Ezt követően még két évet védett az MTK-VM-ben. A magyar NB I-ben 240 alkalommal szerepelt és egy gólt szerzett tizenegyesből. A Honvéddal kétszer volt második a bajnokságban (1969, 1972). A Magyar Népköztársaság Kupában négyszer került döntőbe csapatával (1968, 1969, 1973, 1976). A válogatottban egy alkalommal védett, az 1973. június 13-án megrendezett Svédország elleni világbajnoki-selejtező mérkőzésen. Aktív sportolói pályáját 1976-ban fejezte be, utána tudatosan és kitartással készült az edzői karrierre.

Azon kevés magyar edzők közé tartozott, aki elvégezte a világhíres kölni főiskolát. Az első nagy sikerére nem kellett sokáig várni, 1984-ben az ifjúsági válogatottal megnyerte a korosztályos Európa-bajnokságot. A Szovjetunióban győztes csapatban olyan játékosok szerepeltek, mint Kovács Kálmán, Petry Zsolt, Keller József, Pintér Attila, Kovács Ervin, vagy Zsinka János.

Az az eredmény el is indította edzői karrierjét, hiszen egyik pillanatról a másikra elismert és népszerű edző lett, akiről mind a mai napig elmondható, hogy nevéhez fűződik Magyarország utolsó nemzetközi labdarúgó-sikere.

1988-ban már a Honvéddal nyert bajnoki címet, később az MTK, a Győr és az Újpest csapatát erősítette edzőként. Dolgozott Dél-Koreában, ahol a Dawoo Royals együttesét is bajnoki címhez segítette. Vezetőedző volt a svájci FC Luzern, az egyiptomi Port Said, az MTK, a Kispest-HFC, a kínai Senjang és az Újpest FC felnőtt gárdáinál, a Győri ETO FC-nél szakmai igazgatói, Malajziában és Libériában szövetségi kapitányi pozíciót töltött be.

Két alkalommal volt magyar szövetségi kapitány, előbb 1989-ben, majd 1998-tól 2001-ig, és 44 meccsen irányította a nemzeti csapatot. A második időszakban egy, a korábbiakhoz képest teljesen új válogatottat rakott össze, nála volt például először tagja a nemzeti csapatnak Király Gábor. Az általa összeállított új válogatott-csapat debütáló mérkőzésén 3–2-re vertük az osztrákokat Bécsben.

Pályafutása során sok mindent elért, sok helyen dolgozott, azt azonban bánta, hogy nevelőegyesületénél, a Ferencvárosnál soha nem lehetett edző, pedig háromszor is közel került az Üllői úti kispadhoz. Erről így nyilatkozott a „100% Fradi”-nak:

„Az első eset 1994-ben volt, amikor Novák Dezsőt választották helyettem, ami végül jó döntésnek bizonyult, hiszen a csapat bejutott a BL-be. Másodszor 2003 végén került szóba a nevem, miután Garami József távozott az Üllői útról. A harmadik megkeresés pedig 2006-ban volt. Sajnos azonban a malajziai szövetség vezetőivel nem tudtam megegyezni, éppen ezért maradnom kellett.”

Itthon és külföldön több klub kispadján megfordult

É volt az az edző, aki tudta, hogyan kell védeni a 11-est, büszke volt rá, hogy pályafutása utolsó éveiben 30 büntetőből 20-at megfogott, míg edzőként a kapusai általában „tizenegyesölőnek” számítottak.

Jelentős munkát végzett a hazai edzőképzés terén, markáns sportszakmai tevékenysége révén a magyar labdarúgás eszmei és gyakorlati értelemben is megkerülhetetlen alakja volt, aki nagyon határozott véleményt alkotott arról, miként szárnyalhatna újra a hazai foci. Javaslati fókuszában a stílus állt; meggyőződése volt, hogy a magyar labdarúgók mind erőnlét, mind

mentális felkészültség vonatkozásában megállják helyüket a nemzetközi porondon, ám játéktílusban nem történt megújulás, aminek következtében focistáink és csapataink „elvesztik önmagukat.”

A focin kívül a másik nagy szenvedélye a festészet volt; maga is jól bánt az ecsettel, nem egy képet készített. A m?vészi hajlam nem véletlen, hiszen szülei – Bicskei Károly és Fogarassy Mária – mindketten a szegedi színház m?vészei voltak. „Édesapám '56-ban a szegedi fiatalok, egyetemisták kérésére otthagya a Bánk bán-el?adást, és abban a jelmezben, amelyben volt, elszavalta nekik a Nemzeti dalt, ami miatt örökre eltiltották a pályától” – emlékezett vissza egy interjúban.

Személyiségének varázsa, tehetsége és tudása nem csupán a magyar, hanem a nemzetközi sport klaszikusai közé emelték.

Családjával, szeretteivel, barátaival és munkatársaival közösen egész Magyarország és a labdarúgás rajongói gyászolják Bicskei Bertalant.

MTI

Ajánló